

Arrest

nr. 320 654 van 24 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: - X, als wettelijk vertegenwoordiger samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van X
- X, als wettelijk vertegenwoordiger samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van haar 2 minderjarige kinderen X en X, samen met X, als wettelijk vertegenwoordiger van X en samen met X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters, twee begeleide minderjarigen van Albanese nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd worden door hun moeder, dienen beroep in tegen de beslissingen van het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 27 juni 2024, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)".

Eerste verzoekster Er. V., een meisje van (heden) 4 jaar oud en diens in België geboren tweejarig (half)zusje, tweede verzoekster El. D., dienden via hun moeder op 13 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in, nadat hun moeder eerder om internationale bescherming in België verzocht, een verzoek dat op grond van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens in hun naam als de haar vergezellende minderjarige kinderen werd ingediend. In het kader van deze verzoeken in eigen naam ingediend, vonden op 29 mei 2024 twee persoonlijke onderhouden op het CGVS plaats waarbij de moeder van verzoeksters in hun naam werd gehoord.

2. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer "de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten".

3. De kernvraag is of verzoeksters eigen feiten aanhalen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4. De Raad stelt in navolging van het CGVS vast dat in het kader van de huidige verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters geen dergelijke eigen feiten worden aangehaald.

4.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de huidige verzoeken om internationale bescherming ingediend in naam van de 4-jarige verzoekster Er. V. en de 2-jarige verzoekster El. D. gedeeltelijk berusten op motieven die eerder door hun moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming werden aangehaald.

De moeder van verzoeksters diende op 13 september 2021, samen met haar toenmalige partner A. D. (de vader van tweede verzoekster El. D.) een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Zij verklaarden Albanië te hebben verlaten omwille van de problemen die A. D. had met de familie V., zijn voormalige schoonfamilie. De moeder van verzoeksters vreesde bij een terugkeer vermoord te zullen worden door de voormalige schoonfamilie van A. D. Op 23 maart 2022 nam het CGVS in het kader hiervan beslissingen "kennelijk ongegrond" omdat geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde problemen die zij hadden met de familie V. en zij ook niet aannemelijk maakten geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten indien er alsnog problemen zouden opduiken. Noch de moeder van verzoeksters, noch A. D., dienden tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad. Zonder België verlaten te hebben, dienden hun moeder en A. D. op 14 oktober 2022 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek werden zij op 16 november 2022 uitgenodigd op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), waar zij niet opdaagden zonder hiervoor binnen de vijftien dagen een geldige reden mee te delen. Hierdoor werd door de DVZ op 2 december 2022 vastgesteld dat zij afstand hadden gedaan van hun verzoek. Zonder België verlaten te hebben diende hun moeder op 6 januari 2023 een derde verzoek om internationale bescherming in. In dat verzoek hield hun moeder vast aan de motieven die zij reeds in haar eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald, namelijk dat A. D. veel problemen had en zij schrik had voor de voormalige echtgenote van A. D. Daarnaast had zij volgens haar verklaringen ook schrik voor represailles van haar eigen familie, die haar huwelijk nooit aanvaard had. Daarnaast stelde zij dat haar dochter, eerste verzoekster, Er. V., werd mishandeld in Albanië en dat zij heel gestresseerd was. Hun moeder vreesde tenslotte ook dat zij als alleenstaande vrouw met kind en met een kwetsbaar psychologisch profiel zou moeten terugkeren naar Albanië, wat binnen de Albanese samenleving slecht wordt gepercipieerd. Op 13 juni 2023 werd dit verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde problemen - namelijk de problemen die zij reeds in haar eerste verzoek had uiteengezet, de vrees voor represailles van haar eigen familie die haar huwelijk niet aanvaard had, de mishandelingen die eerste verzoekster Er. V. in Albanië zou zijn ondergaan, de slechte perceptie van een alleenstaande vrouw met kind en met een kwetsbaar psychologisch profiel in de Albanese maatschappij - en omdat hun moeder ook niet aannemelijk maakte geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten indien er alsnog problemen zouden opduiken. De Raad verwierp bij arrest nr. 301 640 van 15 februari 2024 het beroep van de moeder van verzoeksters tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Zij ging hiertegen niet in beroep.

In het kader van de verzoeken van haar dochters – verzoeksters in casu – stelt de moeder van verzoeksters hetzelfde als hetgeen zij zelf aanhaalde tijdens haar eigen verzoeken te vrezen voor haar dochters (administratief dossier, stuk 4, NPO Er. V., p. 4 en NPO El. D., p. 10). Uit het voorgaande blijkt dat over die elementen echter reeds werd geoordeeld in het kader van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming van de moeder van verzoeksters, die overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet mede in naam van verzoeksters werden ingediend waardoor die vaststellingen ook ten aanzien van hen gelden. In het verzoekschrift wordt niet betwist dat deze vrezen reeds eerder door de moeder van verzoeksters werden aangehaald in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming.

Hun moeder haalt verder aan dat verzoeksters niet naar Albanië kunnen terugkeren omdat zij vreest dat verzoeksters door haar familie van haar zouden worden afgepakt en naar een 'huis van het kind' of naar hun vader zouden worden gebracht en misschien vermoord zouden worden. De moeder van verzoeksters zou bedreigingen krijgen van haar broer waarin hij zou zeggen dat hij verzoeksters komt halen. In het verzoekschrift wordt uitvoerig betoogt dat deze motieven niet dezelfde zijn als de motieven die eerder door de moeder van verzoeksters werd aangehaald in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming en dat de moeder van verzoeksters tijdens de persoonlijke onderhoud niet de mogelijkheid kreeg om uit te leggen waarom haar dochters het risico lopen om naar een kindertehuis of hun vader te worden gestuurd. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt echter dat de moeder van verzoeksters als reden voor haar vrees aanhaalt dat het een mentaliteit is van de Kukës (een bergvolk) dat de kinderen, wanneer de ouders uiteen gaan, naar de vader moeten (NPO El. D., p. 9). Hoewel haar vrees dat verzoeksters door haar familie van haar zouden worden afgepakt en naar een 'huis van het kind' of naar hun vader zouden worden gebracht en misschien vermoord zouden worden lijkt voort te vloeien uit – of verband lijkt te houden met – motieven die eerder door hun moeder werden aangehaald in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, met name, haar vrees voor de slechte perceptie ten aanzien van een alleenstaande vrouw met kind en met een kwetsbaar psychologisch profiel in de Albanese maatschappij, kunnen verzoeksters worden gevolgd in hun betoog dat er van de concrete vrees dat zij door de familie van hun moeder zouden worden afgepakt en naar een 'huis van het kind' of naar hun vader zouden worden gebracht en misschien vermoord zouden worden, nog geen melding werd gemaakt in het kader van de voorgaande verzoeken van hun moeder.

Verzoeksters kunnen hoe dan ook niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift menen dat het CGVS hun verzoeken ontvankelijk diende te verklaren omdat het gaat om nieuwe, onderscheiden motieven. Zij lijken hiermee immers ten onrechte voor te houden dat het volstaat om andere elementen aan te halen dan diegene die eerder door hun moeder werden aangehaald opdat de verzoeken om internationale bescherming van de vergezellende kinderen ontvankelijk kunnen worden verklaard. Zij gaan er hiermee aan voorbij dat het niet slechts gaat om, en dus niet louter volstaat om eigen feiten aan te halen, in de zin van elementen die eerder niet werden aangehaald door de ouder(s) in het kader van een voorafgaand/eerder verzoek om internationale bescherming van de ouder(s) dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van het vergezellende minderjarig kind werd ingediend en waarvoor een definitieve beslissing werd genomen. Het criterium is immers ruimer aangezien het moet gaan om "eigen feiten (...) die een apart verzoek rechtvaardigen", zoals de wet uitdrukkelijk voorschrijft. (de Raad onderlijnt). De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat dus niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van die aard zijn dat zij "een apart verzoek rechtvaardigen". In casu liggen er in het kader van de huidige verzoeken om internationale bescherming in naam van de minderjarige verzoeksters ingediend geen dergelijke eigen feiten voor, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, vaststellingen die, zoals hierna zal blijken, op generlei wijze door verzoeksters worden ontkracht of weerlegd.

4.2. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de vrees die hun moeder tijdens de persoonlijke onderhouds inriep, met name dat verzoeksters door haar familie van haar zouden worden afgepakt en naar een 'huis van het kind' of naar hun vader zouden worden gebracht en misschien zelfs vermoord zouden worden.

De bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoekster, Er. V., werd genomen, bevat de volgende, pertinente en terecht motivering in dit verband:

"Je moeder haalt aan dat het een mentaliteit is van de Kukës (een bergvolk) dat de kinderen als de ouders uiteengaan naar de vader moeten (CGVS El. (...), p. 9). Zoals uiteengezet in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing bij het derde verzoek van je moeder, verklaarde je moeder voor jou en je zus El. (...) louter te vrezen naar aanleiding van de problemen van A. (...). Dat geen melding werd gemaakt van de vrees dat jij zou worden afgepakt, is niet ernstig indien haar familie jou effectief wou afnemen (CGVS Er. (...), p. 4). In het kader van jouw verzoek beweert je moeder namelijk naar de politie te zijn gestapt toen je zeven maanden oud was om je te beschermen (CGVS Er. (...), p. 4). Ook hiervan maakte ze eerder geen enkele melding, wat de geloofwaardigheid van haar bewering hulp te hebben gezocht bij de politie

ondergraaft. Het is weinig geloofwaardig dat ze dit niet zou hebben gemeld in het kader van haar voorgaande verzoeken wanneer letterlijk naar haar vrees voor de kinderen werd gevraagd, omdat A. (...) haar dit zou hebben aangeraden en uit vrees voor haar familie (CGVS El. (...), p. 3). Indien ze daadwerkelijk een vrees had daarvoor mag worden aangenomen dat uw moeder dit in vertelde telkens haar daartoe de kans werd geboden. Gevraagd naar een bewijs van haar aangifte, kan je moeder dat niet aanleveren (CGVS Er. (...), p. 4), waardoor haar bewering naar de autoriteiten te zijn gestapt de blote bewering niet overstijgt. Frappant is ook dat je moeder, hoewel ze reeds drie aanvragen heeft gedaan in België, pas in het kader van jouw verzoek voor het eerst aanhaalt dat je een halfbroer hebt, S. (...) genaamd, uit een vorige relatie en ze S. (...) kwijtspeelde aan zijn vader L. K. (...) (CGVS Er. (...), p. 4; CGVS El. (...), p. 9). Dat ze naliel hiervan eerder melding te maken, is, opnieuw, niet ernstig. Uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratie dossier blijkt bovendien dat de Albanese familiecode bij wet voorziet dat een rechter bepaalt wie het hoederecht over het kind krijgt bij ontbinding van het huwelijk, en dit doet op basis van het belang van het kind. Niets wijst er bijgevolg op dat jij of je moeder bij eventuele problemen met betrekking tot het hoederecht bij terugkeer niet zouden kunnen beroepen op de autoriteiten, of dat, indien jij of je moeder niet akkoord zouden gaan met de beslissing van de rechter, je niet in beroep zouden kunnen gaan tegen de beslissing van de rechter.

Verder haalt je moeder dreigberichten tijdens het gehoor van je halfzus aan van haar broer, die zegt jou en je halfzus te zullen komen halen (CGVS El. (...), p. 8). Deze dreigingen begonnen reeds van bij je geboorte (CGVS El. (...), p. 8). Opnieuw, dat je moeder hiervan niet eerder enige melding maakte is niet ernstig. Verder blijkt dat ze naliel voor deze bedreigingen - die ze in België ontving - de afspraak met de politie op te volgen hoewel het opvangcentrum haar ertoe aanzette (CGVS El. (...), p. 8). De neergelegde screenshots van de berichten laten geenszins toe te bepalen wie wanneer een bericht stuurde, en geven geen zicht op de inhoud van de berichten, wat frappant is. Je moeder stuurde enkel printscreens van verwijderde berichten en calls door. Frappant is dat ze, indien ze daadwerkelijk dreigberichten ontving, wel enkele van zijn telefoonoproepen beantwoordde, zoals blijkt uit de neergelegde printscreens en ze aldus wel in contact heeft gestaan met haar familie, hoewel ze beweert van niet (CGVS El. (...), p. 7). Ook deze vaststelling ondermijnt nog maar eens haar geloofwaardigheid problemen te hebben met haar familie.”

Er wordt in dezelfde zin geoordeeld in de beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster, El. D., werd genomen. De onderstaande vaststellingen hebben bijgevolg eveneens betrekking op deze beslissing.

Waar verzoeksters aanvoeren dat hun moeder niet eerder over de mentaliteit van de Kukes heeft gesproken omdat dat niet nodig was zolang zij nog bij haar partner A. D. was en de vraag naar het lot van verzoeksters pas opkwam toen hun moeder van hem gescheiden werd, kunnen zij niet overtuigen. Gelet op het gegeven dat de moeder van verzoeksters stelde dat haar familie eerste verzoekster in het verleden al wou afnemen en zij reeds naar de politie is gestapt toen eerste verzoekster zeven maanden oud was om haar te beschermen (NPO Er. V., p. 4), kan er redelijkerwijs worden verwacht dat de moeder van verzoeksters dit al eerder zou hebben aangehaald. Voorts halen verzoeksters aan dat hun moeder niet over deze vrees kon spreken toen zij nog onder controle van A. D. stond. Zij citeren vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster waaruit blijkt dat hun moeder verklaarde dat haar voormalige partner A. D. haar verteld zou hebben over wat zij al dan niet mocht spreken. Indien de moeder van verzoeksters daadwerkelijk een vrees heeft dat haar familie haar dochters wilt afnemen, mag, gelet op de vertrouwelijkheid van de gesprekken met de asielinstanties echter worden aangenomen dat de moeder van verzoeksters, telkens haar daartoe de kans werd geboden, verteld zou hebben over deze vrees en hetgeen zij in dit verband in het verleden al zou hebben meegemaakt. Het beweerde geweld waaronder de moeder van verzoeksters zou hebben geleden, noch haar relatie met A. D. kunnen een verschoning bieden voor haar erg laattijdige verklaringen inzake de vrees dat haar dochters zouden worden afgepakt en hetgeen zij in dit verband al in het verleden zou hebben meegemaakt met haar familie. Deze elementen kunnen evenmin een verschoning bieden voor haar laattijdige verklaringen inzake haar zoon, S.

Verzoeksters voeren tevens aan dat hun moeder tijdens de persoonlijke onderhouds meermaals probeerde uit te leggen waarom zij niet eerder over hen had kunnen spreken, maar dat de protection officer haar verhinderde om zich uit te drukken. Zij wijzen er daarnaast op dat hun moeder aan het einde van de persoonlijke onderhouds verklaarde dat zij niet alle redenen had uiteengezet waarom haar dochters niet naar Albanië kunnen terugkeren en dat de protection officer hierna toch de interviews afsloot, wat duidelijk maakt dat de protection officer geen enkele bereidheid toonde om de angsten van verzoeksters te begrijpen en te onderzoeken. Volgens verzoeksters kreeg hun moeder op geen enkel moment tijdens de twee persoonlijke onderhouds de kans om een ‘vrij verhaal’ te vertellen. Deze kritiek in het verzoekschrift ten aanzien van het gehoor en de protection officer kan echter niet overtuigen. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt immers dat de moeder van verzoeksters middels zowel gerichte als open vragen ruim de mogelijkheid werd geboden om alle elementen toe te lichten die maken dat zij een vrees koestert voor haar dochters, verzoeksters in casu, bij terugkeer naar Albanië en om te vertellen waarom zij niet eerder over haar vrees dat verzoeksters door haar familie zouden worden afgepakt vertelde. De moeder van verzoeksters bleek echter meermaals haar verklaringen te herhalen (NPO Er. V., p. 6 en NPO El. D., p. 3

en 9), zodat de protection officer niet onzorgvuldig heeft gehandeld door hier niet steeds verder op in te gaan. Bovendien heeft de advocaat van verzoeksters op het einde van de persoonlijke onderhouds nog de mogelijkheid gekregen om opmerkingen te maken bij het gehoor. De advocaat van verzoeksters heeft hiervan gebruik gemaakt om kadering te geven bij de verklaringen van de moeder van verzoeksters. Dat de moeder van verzoeksters onvoldoende de mogelijkheid heeft gekregen om haar vrees voor haar dochters te uiten, kan niet worden bijgetreden.

Het betoog van verzoeksters dat de objectieve informatie over het Albanese familierecht waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen niet relevant is omdat hun moeder heeft uitgelegd dat zij niet met de vader van haar zoon S. is getrouwd, zodat deze wettelijke bepalingen van het Albanese familierecht bij ontbinding van het huwelijk niet van toepassing zijn, is niet dienstig. De commissaris-generaal heeft immers naar deze informatie inzake het hoederecht verwezen om te besluiten dat niets erop wijst dat verzoeksters of hun moeder bij eventuele problemen met betrekking tot het hoederecht zich bij terugkeer niet zouden kunnen beroepen op de autoriteiten, of dat, indien zij niet akkoord zouden gaan met de beslissing van de rechter, zij niet in beroep zouden kunnen gaan tegen de beslissing van de rechter. De commissaris-generaal heeft aldus verwezen naar deze informatie in het kader van de situatie van verzoeksters en niet in het kader van de situatie van S. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster blijkt dat de moeder van verzoeksters met hun beide vaders is getrouwd (NPO El. D., p. 5-6), zodat de commissaris-generaal terecht heeft verwezen naar deze wettelijke bepalingen inzake het hoederecht bij de ontbinding van het huwelijk. Voorts benadrukken verzoeksters dat de redenering in de bestreden beslissingen over de wettelijke mogelijkheden inzake het hoederecht bij de ontbinding van het huwelijk de mogelijkheid impliceert om een vordering in te stellen bij de rechtbank, wat voor hun moeder echter niet mogelijk was gezien de situatie van afhankelijkheid en geweld waarin zij zich met haar gezin bevond. Er dient echter te worden opgemerkt dat er hoe dan ook geen geloof wordt gehecht aan de problemen die hun moeder verklaart te hebben met haar familie en dus ook niet aan haar beweerde situatie van afhankelijkheid en geweld. Bovendien dient erop te worden gewezen dat een dergelijke vordering net als doel heeft om dergelijke problemen inzake het hoederecht bij de rechtbank aan te kaarten.

Voorts wijzen zij erop dat er een attest van gezinssamenstelling werd neergelegd door eerste verzoekster, waarop de zoon van de moeder van verzoeksters, of hun halfbroer, S., staat vermeld. Volgens verzoeksters werd dit document in de bestreden beslissingen niet geanalyseerd of in aanmerking genomen. Uit dit document zou volgens hen blijken dat hun moeder een zoon in Albanië heeft, wat een belangrijk element is met betrekking tot haar angst voor haar twee dochters, verzoeksters in casu, nu dit document aantoont dat hun moeder gescheiden was van haar zoon, die niet bij haar was in België. Er dient echter te worden vastgesteld dat er niet wordt betwist dat hun moeder nog een zoon S. heeft die niet bij haar is in België, doch toont dit attest van gezinssamenstelling niet aan dat zij haar zoon S. tegen haar wil zou zijn kwijtgespeeld aan zijn vader L. K., zoals zij beweert. Het kan hier dan ook geen bewijs voor vormen, noch voor haar vrees ten aanzien van verzoeksters.

Wat betreft de beweerde bedreigingen van de broer van hun moeder ten aanzien van haar, betogen zij in het verzoekschrift dat hun moeder verschillende bedreigingen heeft ontvangen omdat zij had besloten haar partner A. D. te verlaten, zodat deze bedreigingen getuigen van een nieuwe en uitgesproken vrees van hun moeder voor verzoeksters. Precies omdat hun moeder A. D. had verlaten, zou haar broer ermee gedreigd hebben naar België te komen om haar op te zoeken en terug mee te nemen naar Albanië. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster blijkt echter dat hun moeder verklaarde dat de bedreigingen van haar broer dat hij verzoeksters zou komen halen reeds begonnen bij de geboorte van tweede verzoekster (NPO El. D., p. 8) en dus nog voor haar scheiding van A. D., zodat het inderdaad niet ernstig is dat hun moeder hiervan niet eerder enige melding maakte.

Inzake de motieven van de bestreden beslissingen over het ontbreken van een klacht bij de politie in België voeren zij aan dat dit redelijkerwijs kan worden begrepen door de afwezigheid van een tolk toen hun moeder naar het politiebureau ging en omdat zij vervolgens naar een ander centrum verhuisde, zodat zij de procedure had moeten herhalen in een regio waarmee zij nog niet vertrouwd was. Door zich te beperken tot het louter herhalen van de eerdere verklaringen van hun moeder, werpen zij geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Zelfs al zou hun moeder niet meteen vertrouwd zijn geweest met de nieuwe regio van haar opvangcentrum, kan dit haar nalatigheid om haar afspraak met de politie op te volgen niet verschonen. Indien zij werkelijk een vrees koestert voor haar dochters door deze (beweerde) bedreigingen, kan er van haar worden verwacht dat zij stappen zou hebben gezet om alsnog aangifte van deze bedreigingen te doen bij de politie.

4.3. Waar verzoeksters in het verzoekschrift nog ingaan op de motieven van de bestreden beslissingen over de bescherming van de Albanese autoriteiten, verwijzen naar de COI Focus "Albanië, huiselijk geweld" van 13 oktober 2017 en betogen dat er niet kan worden vastgesteld dat zij bescherming van de autoriteiten konden of kunnen genieten tegen het geweld van hun familie in Albanië, wijst de Raad er op dat vermits er

geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de familie van hun moeder in Albanië, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst, Albanië, irrelevant is.

4.4. Voorts is de opmerking van hun advocaat dat verzoeksters mogelijks niet uit vrije wil zouden kunnen huwen bij een terugkeer naar Albanië, een louter algemene en hypothetische stelling, die werd aangehaald door hun advocaat en die geenszins werd onderbouwd door verklaringen van hun moeder (NPO El. D., p. 10 en NPO Er. V., p. 6), noch door de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat een huwelijk enkel kan worden voltrokken mits akkoord van de bruid en bruidegom, zoals de commissaris-generaal ook terecht opmerkt in de bestreden beslissingen. Verzoeksters laten in het verzoekschrift geheel na, door er niet in het minst op in te gaan, hierop een ander licht te doen schijnen.

5. Voorts voeren verzoeksters in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

6. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek voor hen rechtvaardigen.

7. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoeksters kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cif. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en verzoeksters te

erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De moeder (hierna: verzoekster), V.(...) D.(...), treedt op namens de kleine kinderen.

Verzoekster wijst op de aanvullende nota die ze neergelegd heeft n.a.v. deze zitting bevattend de klacht die ze hier in België neergelegd heeft en een attest van haar psycholoog. Ze volhardt in de elementen zoals ze bij haar vraag tot horen heeft aangevoerd. Ze betoogt dat uit pag. 3 eerste alinea van de beschikking blijkt dat de Raad erkent dat de angsten van haar (als moeder) en deze van de kinderen niet dezelfde zijn. Ze wijst erop dat haar zoontje eerder werd afgepakt. Dit bevestigt de waarachtigheid van het risico als de kinderen geen bescherming krijgen, net zoals haar klacht in België haar problematiek en reëel risico onderstreept. Door de corruptie is er een groot probleem inzake bescherming. Ook wijst ze op de psychologische hulp die verzoekster nodig heeft: ze is erg fragiel. Bescherming tegen haar ex-partner is nodig. Ook worden de kinderen bedreigd door de familieleden, zijzelf wordt bedreigd met de dood door hen, haar kinderen met ontvoering, ze kunnen nergens naar toe. De kinderen krijgen dagelijks bedreigingen te verwerken, daarom is ze naar de sociale dienst gegaan en werd klacht ingediend. Ze stelt dat haar oudste dochter, bijna 5 jaar, alles zeer goed begrijpt en haar vraagt wanneer de nonkel langskomt om hen te ontvoeren en verzoekster te vermoorden. Ze heeft de sociale apps geschrapt en vraagt eveneens rekening te houden met haar pasgeboren kind van amper 2 weken oud.”

5. Verzoeksters brengen ter terechtzitting, bij monde van hun moeder en hun advocaat, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 15 oktober 2024.

Door louter al eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten te herhalen, gaan verzoeksters voorbij aan het opzet van een vraag tot horen. De vraag tot horen heeft namelijk als doel om ter zitting concreet toe te lichten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is én waarom. Verzoeksters blijven hier, met voormeld betoog, evenwel in gebreke.

Met hun opmerking ter zitting dat uit pagina 3 eerste alinea van de beschikking blijkt dat de Raad erkent dat de angsten van haar (als moeder) en deze van de kinderen niet dezelfde zijn, gaan verzoeksters er opnieuw aan voorbij dat louter het feit dat voor de kinderen bepaalde elementen worden aangehaald die eerder nog niet door hun moeder in het kader van haar drie voorafgaande beschermingsverzoeken werden ingeroepen, op zich niet volstaat om te (kunnen) gewagen van “eigen feiten (...) die een apart verzoek rechtvaardigen”, zoals de wet uitdrukkelijk voorschrijft in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°. De Raad verwijst naar hetgeen hierover reeds duidelijk en omstandig werd toegelicht in de beschikking, in punt 4.1 (op het einde).

Wat betreft de argumentatie ter zitting dat eerder een zoontje van verzoeksters' moeder werd afgepakt, merkt de Raad op dat hier reeds uitvoerig op werd ingegaan in de beschikking. Er wordt vastgesteld dat ter zitting geen enkel concreet en dienstig element wordt aangehaald dat anders doet oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking concreet en omstandig werd vastgesteld en uiteengezet. De Raad voegt hieraan toe dat, zoals eerder de commissaris-generaal terecht en pertinent opmerkte, het uitermate frappant en niet ernstig is dat hoewel de moeder van verzoeksters reeds drie verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in België, pas in het kader van huidig verzoek in naam van haar dochters zij voor het eerst aanhaalt dat haar dochters een halfbroer hebben, S. (...) genaamd, uit een vorige relatie en dat zij dat zoontje S. (...) kwijtspeelde aan diens vader. Dat verzoeksters' moeder naliet om, in strijd met de medewerkingsplicht die op haar rust, eerder zulke belangrijke informatie inzake haar gezins- en familiale situatie te vermelden in het kader van haar eigen, drie voorafgaande beschermingsverzoeken in België, is geenszins ernstig en zelfs ontoelaatbaar te noemen. Dit geldt des te meer nu zij aan haar gezins- en familiale situatie in Albanië een vrees in en bij terugkeer naar Albanië koppelt. Volgende verzoeken om internationale bescherming hebben, net als een verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend van/door het minderjarig kind, geenszins het opzet om telkens nieuwe elementen en informatie aan te halen waarover men reeds beschikte, doch waarover men eerder volledig zweeg/verkoos te zwijgen. Er wordt immers verwacht dat elk verzoeker om internationale bescherming alle en zeker zulke essentiële elementen zo spoedig mogelijk aanbrengt.

De Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient aan te brengen, hetgeen onder meer de verklaringen van de verzoeker omvat en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek

om internationale bescherming indient (artikel 48/6 Vreemdelingenwet). Verzoeksters' moeder heeft dit duidelijk manifest nagelaten in het kader van haar voorafgaande verzoeken, door pas bij huidig verzoek om internationale bescherming in naam van de kinderen ingediend voor het eerst voormelde informatie te verstrekken.

Wat betreft de documenten die per aanvullende nota van 30 november 2024 werden bijgebracht, een klacht bij de politie in België en een psychologisch verslag van de moeder van verzoekster, wordt vastgesteld dat deze stukken geen ander licht werpen op het eerder vastgestelde.

De klacht/aangifte van de moeder van verzoeksters bij de politie in België op 19 september 2024, bevat louter slechts een weergave van haar verklaringen aan de politie, waarbij ze de bedreigingen vanwege haar familieleden in Albanië aankaart en o.a. aangeeft dat ze in België met haar twee dochters leeft (= verzoeksters) en in verwachting is van een derde kind, doch dit vormt geen objectief (begin van) bewijs van (de waarachtigheid van) de verklaarde bedreigingen vanwege een dan wel meerdere van haar broers of andere familieleden in Albanië. Het stuk is dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen in Albanië te herstellen.

Bovendien wordt erop gewezen dat in het kader van de drie beschermingsverzoeken die verzoeksters' moeder eerder in België indiende, waarvan de beoordeling vaststaat en definitief is daar ze niet tegen de in het kader ervan genomen beslissingen in beroep ging dan wel het beroep door de Raad werd verworpen, werd vastgesteld dat aan de door verzoeksters' moeder ingeroepen problemen geen geloof wordt gehecht en dat, dit hier inzonderheid, zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. In lijn hiervan toont verzoekende partij niet aan dat haar kinderen geen toegang zouden hebben tot en geen beroep zouden kunnen doen op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Dit geldt eveneens voor het pas enkele weken geleden in België geboren kind, overigens geen 3^{de} kind zoals verzoekster ten aanzien van de Belgische politie aangaf, maar wel een vierde, gelet op haar 6-jarig zoontje dat blijkens haar eerdere verklaringen en verklaringen aan de Belgische politie in Albanië verblijft, zo al wordt aangenomen dat verzoeksters' moeder nu/deze keer wel het gehele gezinsplaatje schetst.

Dat verzoeksters' moeder psychologische problemen heeft, zoals blijkt uit het attest van de psycholoog van 14 november 2024, wordt niet betwist, doch vormt in hoofde van haar dochters geen eigen feit dat een apart verzoek rechtvaardigt, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. Op generlei wijze wordt toegelicht, laat staan concreet aangetoond hoe uit het feit dat hun moeder met psychologische problemen te kampen heeft volgt dat verzoeksters, haar dochters, in Albanië vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vrezen dan wel bij terugkeer een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt bovendien en verzoeksters' moeder toont niet aan dat zij om redenen die verband houden met de criteria/het toepassingsgebied van internationale bescherming (artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet) geen toegang heeft tot de gezondheidszorg in Albanië, laat staan dat haar er intentioneel dergelijke zorg zou worden ontzegd.

Verzoeksters beperken zich voor het overige tot het herhalen van eerdere verklaringen en argumenten, alle elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op wordt ingegaan in de beschikking, en de algemene opmerking dat hun moeder de sociale apps heeft geschrapt, zonder nog enigszins concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking van 15 oktober 2024 te formuleren.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeksters geen eigen feiten hebben aangehaald die voor hen een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

De griffier,

griffier

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS